

Crònica d'un desconcert

Hem fet un pas en fals? O endavant? O endarrere? O amunt o avall?

Foto: ACN

A les sis estava palplantat davant la tele, tot esperant la *season finale*, però després dels primers senyals (premonitoris) de desconcert s'anunciava la suspensió (també premonitòria) de la sessió fins a les set. A un quart de vuit havia d'anar a buscar la meua filla al gimnàs, així que vaig escoltar l'inici de la intervenció de Puigdemont a la ràdio del cotxe. En passar pel pont, veig el riu ple d'ànecs, semblen tranquils i feliços i els envejo.

De tornada els ànecs segueixen allà, igual de tranquils i feliços, i Puigdemont ja parla en castellà. Quan arribo a casa ha retornat al català, s'intueix el desenllaç, m'assec al sofà i ens agafem la mà amb la dona. Ja ho tenim: una assumpció de mandat i un verb en subjuntiu, sempre tan esmunyedís, seguits d'una proposta de suspensió d'una declaració que no s'ha fet. Ens deixem anar les mans, ens mirem i mirem d'entendre-ho. Hem fet un pas en fals? O endavant? O endarrere? O amunt o avall? O no ens hem mogut de lloc?

Sense temps per reaccionar, arriben els parlaments posteriors amb algunes sorpreses: Arrimadas fa el pitjor discurs que li he sentit mai, ni tan sols respon a la proposta del President, atrapada en el temps (queda clar que contra CiU vivien millor) i en l'espai (família andalusa, passaport i Coyote Dax, aquest és el nivell); un Iceta renovat, en canvi, fa el millor discurs dels últims temps, sense esgarips ni histrionismes, recollint amb una sinuositat tan innegable com elegant el guant de Puigdemont (l'làstima que s'entesti en fer de lacai); Arrimadas ha posat el llistó tan baix que fins i tot Rabell està bé; Albiol ofereix el que s'espera d'ell: res; i Gabriel escenifica a la perfecció el desacord amistós de la CUP.

Acabats els parlaments es dona la sessió per tancada. Com? No es vota res? Doncs, no. En canvi, se signa una declaració d'independència *afterhours*. L'estupor m'envaeix. Què collons és

això? A poc a poc (l'edat no perdona) una llum es va encenent: el Parlament no ha fet cap declaració d'independència i per tant tampoc l'ha suspès, però ha aconseguit que gairebé tothom s'ho pensi i que ningú sàpiga què ha de fer. El desconcert en les files enemigues és evident, i això sempre és bo; sobretot quan l'enemic té una propensió natural a cagar-la.

En canvi, el que Puigdemont ha fet ha estat activar la declaració, desar-la en un calaix i posar-li un temporitzador; i, per rematar-ho, ningú no sap quan s'acabarà el compte enrere. Com a desenllaç d'una trama de suspens és insuperable. Ara, el govern d'Espanya i els seus fidels aliats en la defensa de la unitat sacrosanta han de moure fitxa i sembla que no sàpiguen ni on és el tauler. De totes maneres tots tenim prou clar què cal esperar d'aquest govern: res. Així que el temps que Puigdemont ha guanyat s'intueix escàs i val més que la jugada estigui ben lligada i hi hagi un actor convidat (si pots ser amb uns quants Oscars o Óssos d'or) que obligui Rajoy a fer el que tot sol no farà mai, perquè si hem de confiar en la intervenció de l'esperit sant, la història ens diu que a l'hora de la veritat té el perillós costum de deixar-nos tirats.

Mentre barrino tot això, Messi, amb una vaselina preciosa, em recorda que n'hi ha que no fallen mai, i que cal confiar en ells fins al final.